

TESA KOLINS

*Kći divljeg
cveća*

Prevela s nemačkog
Jelena Tanasković

■ Laguna ■

Naslov originala

Tessa Collins

DIE WILDBLÜTENTOCHTER

Copyright © by Ullstein Buchverlage GmbH, Berlin.

Published in 2024 by Ullstein Taschenbuch Verlag

Translation copyright © za srpsko izdanje 2026, LAGUNA

Za Kristijana, u znak sećanja na naše putovanje.

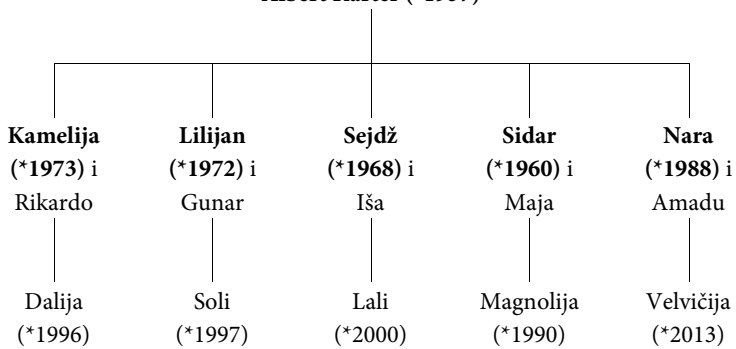

„Cvetovi su osmesi Zemlje.“

Ralf Valdo Emerson

Rodoslov

Rouz (*1938) i
Albert Karter (*1937)

Prolog

Island
1951.

Sigrunin pogled lutao je po prostranstvu okolnog pejzaža. Zemljište porodičnog imanja, smeštenog južno od gradića Akurejri, prekrivali su mahovina i lišajevi. Farma je prvobitno pripadala roditeljima njenog muža Ingvara, ali u njihovim životima došlo je do velikog zaokreta kad je Ingvarov otac tri godine ranije neočekivano izgubio život sakupljajući ovce posle ispaše.

Njen svekar je tog dana, jašući sa ostalim stočarima iz tog kraja, zašao u teško pristupačan predeo, u nadi da će tamo pronaći nekoliko zalutalih životinja. Na njihovu nesreću, baš u to vreme se neočekivano podigla strašna snežna oluja, koja je odnela živote Ingvarovog oca i još jednog čoveka. Tela poginulih pronađena su tek dva dana kasnije, kad se nevreme donekle smirilo.

Primivši vest o muževljevoj pogibiji, Ingvarova majka Arna se, potpuno skrhana, srušila na pod. Samog Ingvara, koji je od početka učestvovao u potrazi, skoro da je dotukla iznenadna spoznaja da je ostao bez jednog roditelja. Njegova i Sigrunina kći Ilfa tada još nije bila rođena, ali stariji blizanci Ejnar i Fanar instinktivno su osetili da je njihove roditelje i baku preplavila

parališuća tuga, a kad je majka pokušala da im objasni šta se dogodilo, briznuli su u gorak plač.

Sigrunin svekar, naravno, nije bio prva žrtva islandske neukrotive prirode. Gotovo svaka porodica koju je poznavala izgubila je bar jednog člana u podivljalim morskim talasima, dok su oni koje ne bi progutalo more, prevremenu smrt nalazili u vulkanskim erupcijama, snežnim olujama, klizištima i raznim drugim nepogodama. Kao i većina njenih sunarodnika, Sigrun je odrasla sa svešću da smrt nije ništa drugo do sastavni deo života.

Iz misli ju je prenuo Ilfin plač. Odvratila je pogled od prozora, sklonila sa šporeta šerpu u kojoj se kuvao krompir i, potiskujući neprijatne misli, požurila ka dnevnoj sobi. U prostoriji u kojoj je tiho pucketala peć na drva, Ilfa se meškoljila u krevecu, pružajući ruke prema majci. Sigrun je obrisala ruke o kecelju i prišla joj sa osmehom, pomazivši je po glatkim, rumenim obrazima. „Jesi li opet gladna, zlato moje?“

Odnekud iz dvorišta čulo se larmanje Ilfine braće. Ingvar ih je zamolio da se u njegovom odsustvu brinu o ovcama, koje su tokom dugih zima obitavale u toru. Sigrun je podigla Ilfu i čvrsto je privila na grudi, nakon čega je plač odmah prestao. Spustivši poljubac u plavu dečju kosu, prepustila se uživanju u trenutku bliskosti sa ćerkom, za šta je inače, uz svakodnevne obaveze vođenja domaćinstva, retko imala vremena.

Ingvar je tog prepodneva sa nekoliko komšija otišao do grada, a kako je već nekoliko sati padao sneg, u srce je polako počela da joj se uvlači strepnja. Grupa muškaraca se u Akurejri odvezla novim automobilom jednog komšije, i iako ju je muž više puta uveravao da će tako biti bezbedniji nego na konju, nikako nije uspevala da se oslobodi podozrenja prema tom novom vidu prevoza.

Tek nekoliko stanovnika severnog dela ostrva posedovalo je sopstveno vozilo. Sigrun i Ingvar nisu mogli da priušte takav luksuz. Sa troje male dece jedva su sastavljali kraj s krajem.

Dečaci su rasli brže nego što se njoj dopadalo, za tren oka prerastajući potpuno nove džempere i pantalone. Uprkos naizgled beskrajnim noćima, tokom kojih nije mogla da radi ništa drugo, jedva joj je polazilo za rukom da naplete dovoljno dečje odeće. Baš prethodnog dana je završila topli džemper za Fanara, a već je na redu bila pletena jakna za Ejnara.

Ilfine oči su se polako sklapale, ali Sigrun se nije usuđivala da je vrati u krevetac. Prišla je prozoru dnevne sobe i zagledala se u sumrak. Pored tora je ugledala Ejnara, koji je pažljivo izvirivao iza ugla. Verovatno je s bratom igrao žmurke.

Najednom ju je obuzela duboka tuga. Koraknula je unazad i zažmurila. Znala je da nikako ne sme da popusti pred novim naletom očaja. Spustila se s Ilfom u fotelju u kojoj je njen pokojni svekar presedeo čitave decenije života. Svetlosmeđi mebl bio je izlizan i uflekan, ali udobni komad nameštaja odisao je utešnom postojanošću. Mesto mu je oduvek bilo baš tu, pored prozora, gde će verovatno zauvek i ostati. Pažljivo je okrenula fotelju ka peći, a zatim pogledala u ćerku, koja je u snu stezala pesnice i zadovoljno mljackala.

Zapitala se da li bi razloge za trenutno raspoloženje trebalo da potraži u sopstvenoj nezahvalnosti. Kao devojka je sanjala o sopstvenoj farmi, zasnivanju porodice i majčinstvu, a svi ti snovi su joj se u prethodnih nekoliko godina ostvarili. Njena svekrva je nedugo nakon muževljeve smrti odlučila da se preseli kod mlađeg sina, koji je živio na istoku ostrva. Sigrun i Ingvar su pokušavali da je ubede da ostane s njima, jer je on kao stariji sin nasledio kuću i imanje, ali Arna je to uporno odbijala, govoreći kako ne može da nastavi da živi na mestu gde je svaki ćošak i svaki kamen podsećaju na ono što je izgubila.

Ingvar i njegova majka nisu mogli ni da naslute koliko je Sigrun saosećala sa svekrvinom odlukom. Za razliku od starije žene, za nju nije bilo izlaza. Više nije mogla da napusti svoj dom, kao ni dobro poznate predele nad kojima su se sećanja na neka davna vremena nadvijala poput guste magle.

Period koji je prethodio njenom konačnom odlasku sa roditeljske farme bio je obojen tugom. Uspomene su vrebale iza svakog ugla, spremne da joj, po ko zna koji put, uzburkaju osećanja. Čak i kad se udala i doselila kod Ingvarovih, dugo nije bila u stanju da ostavi prošlost za sobom.

Oslonila je glavu na naslon fotelje i pokušala da se usredsredi na sadašnjost. Imala je troje zdrave dece i divnog muža koga je volela i poštovala. Ozbiljnog, ćutljivog Ingvara poznavala je od detinjstva. Farma njenih roditelja nalazila se nedaleko od one na kojoj će kasnije i sama zasnovati porodicu. Odrasla je sa dve mlađe sestre, koje su sada takođe bile udate. Najmlađa Vilborg živela je na poluostrvu Vestfjord sa mužem ribarom, dok se srednja sestra Stejnun udala za učitelja i odselila u prestonicu, gde je pronašla posao u jednoj bolnici. Sigrunine roditelje duboko je pogodilo saznanje da nijedna od njihovih ćerki ne planira da na sebe preuzme brigu o porodičnoj farmi. Vođenje dva imanja bi za Ingvara i Sigrun predstavljalo preveliki zalogaj, a nakon smrti njenih roditelja, građevine i zemlja bi najverovatnije bile prepuštene prirodnim silama i zubu vremena.

Tih dana je, nažalost, to bilo sasvim uobičajena pojava. Far-me širom Islanda ostajale su puste, jer su se mladi mahom selili u Rejkjavik. Većina pripadnika Sigrunine generacije nije mogla da zamisli budućnost na selu, gde se život uglavnom svodio na ribarenje i uzgoj ovaca. Sigrun je, sa druge strane, još od malih nogu obožavala jednostavnost seoskog života. U mladosti je imala velike snove – bilo je čak i trenutaka kad joj se činilo da će moći da ih ostvari – ali kako je vreme odmicalo, a posebno poslednjih godina, postala je svesna da joj bolje od onoga što ima prosto nije suđeno. Roditelji su joj se bavili ovčarstvom, babe i dede takođe, kao i sve generacije pre njih. Mesto joj je bilo na farmi, sa Ingvarom i decom.

Uzdahnula je i zamišljeno prešla pogledom po sobi, preko starog, izbledeleog kauča koji su dobili od prijatelja i tamnog plakara od hrastovine pored kuhinjskih vrata. Iznad malog

stola za ručavanje visila je slika sa Sigruninog i Ingvarovog venčanja, na kojoj je ona bila odevena u tradicionalnu islandsku nošnju, a on u obično crno odelo. Taj dan joj je sada delovao kao daleka prošlost. Otkako su stupili u brak, Ingvar joj se obraćao još ređe nego ranije. Njoj to nije naročito smetalo, jer ćutanje je ponekad zaista bilo jedini pravi izbor.

Tokom dugih i mračnih zimskih noći Sigrun je obično sedela pored šporeta i plela. Dok je mehanički prelazila s petlje na petlju, u glavi joj se uvek vrteo isti film. Niko nije znao za njenu prošlost. Ili bar ne celu priču. Posle toliko godina konačno je bila u stanju da se sa zahvalnošću osvrne na davno prohujala vremena. Slatka sećanja bila su njeno jedino neotuđivo vlasništvo.

Prislonila je ruku na srce. Slušajući Ilfino tiho disanje, odlučila je da tih nekoliko trenutaka mira posveti sebi. Spolja su se čuli glasovi njenih sinova, ali nije želela da propusti dragocenu priliku. Osetila je jak nalet duboko zakopanih osećanja. Nikad više neće voleti kao što je nekad volela. Ingvar je bio dobar prema njoj. Nije mogla da zamisli bolju priliku za brak u svojim tadašnjim okolnostima, ali postojao je i deo njenog srca od kog je morala zauvek da se oprosti. Znala je da nikad nikome neće moći da objasni svoja osećanja, jer u životu ima stvari koje nemaju apsolutno nikakve veze s razumom i logikom.

1

Dablin

Soli je s nevericom zurila u naslovnu stranu tabloida koji je ležao na krevetu pred njom. Nije mogla da veruje očima. Na zrnastoj fotografiji mogao se prepoznati Greg Ferčajld u crvenom kupaćem šortsu, zavaljen u bazenskoj ležaljci. U krilu mu je sedela nepoznata tamnokosa lepotica i ljubila ga na način koji je kod Soli izazivao nagon za povraćanjem. Mlada mršavica, kojoj nije moglo biti više od dvadeset godina, na sebi je imala jedva vidljiv ružičasti bikini, koji je, po svemu sudeći, pokrивao samo ono najnužnije. Ispod slike je bila navedena stranica na kojoj se mogao pročitati opširniji izveštaj.

Obamrlim prstima prelistala je do stranice sa člankom i nekoliko slika većeg formata. Na jednoj su Greg i neznanka bili čvrsto zagrljeni. Sledeća ih je prikazivala u prilično eksplicitnoj pozi u privatnom bazenu. Na narednoj su šetali plažom držeći se za ruke, a na slici iz nekog bara gledali su se kao da svet oko njih ne postoji. Soli je osetila kako joj se žuč penje u grlo. Ovo nije bilo moguće. Greg je bio zgodni britanski glumac s jednom nominacijom za Oskara i dve za Zlatni globus – i već više od godinu dana *njen* zvanični momak. Kako je mogao to da joj uradi?

Loš kvalitet snimaka navodio je na zaključak da su napravljeni s velike udaljenosti. Greg verovatno nije ni primetio da ga prate paparaci. A i kako bi kad je imao pune ruke posla? Soli se gorko nasmejala. Tužna istina bilo je to da ju je Greg varao s mlađom ženom. Zar nisu bili srećni? Soli je do tog dana verovala da jesu.

Prisjetila se kako su se upoznali na premijeri nekog filma u Londonu. Ona je, naravno, i ranije znala ko je on. Gledala je njegove filmove, viđala njegovo ime u novinama, a dešavalo se i da prisustvuju istim zabavama i drugim društvenim okupljanjima. Privlačni glumac je poslednjih godina snimio nekoliko odlično prihvaćenih filmova, među kojima je bio i blokbuster o Drugom svetskom ratu u kom je igrao generala američke vojske. Potonja uloga mu je donela hvalospeve kritike i Greg je odjednom postao „ozbiljan umetnik“ i miljenik filmske publike.

Soli je prešla prstom po glatkom novinskom papiru. Da li je već znao za članak? Njegov agent će biti besan, ali međunarodna štampa je dobila skandal kojim će golicati maštu javnosti sve dok na svetlo dana ne ispliva sledeći gaf neke slavne ličnosti. Onemoćalo je utonula u jastuke. U dubini duše osećala je samo hladnoću i prazninu. Greg je uništio njihovu vezu, a ona se nije usuđivala ni da zamisli šta je sve još radio tokom prethodnih perioda razdvojenosti.

Zaljubila se u Grega još te večeri kad su se upoznali. Prišao joj je posle premijere, nakon što je grupa poznatih zvanica nazdravila filmu, i više se nije odvajao od nje. Razgovarali su i razgovarali, do kasno u noć. Bio je upoznat s njenom karijerom i nije se ustručavao da prizna da voli njenu muziku.

Protrljala je čelo. Greg svakako nije bio tipičan obožavalac Deteta Cveća – što je bilo umetničko ime pod kojim je već deset godina beležila uspeh za uspehom. Bila je na ivici suza. Posebno ju je bolelo to što mu očigledno nije bila dovoljna. Od samog početka veze često su bivali razdvojeni. Ponekad

i na duže vreme. Soli je provodila mesece na turneji, održavajući koncert za koncertom, dok je Greg snimao filmove na lokacijama širom sveta. Šest meseci ranije bio je u Australiji, a trenutno u Južnoj Africi. Obično su ih razdvajale hiljade kilometara i bilo je gotovo neizvodljivo organizovati makar i kratak susret između dva dana snimanja ili dva nastupa. Ali bili su srećni, zar ne?

Nikad dotad se nije osećala tako izdano. Cela situacija bila je krajnje zbunjujuća. Nije znala kako da se ponaša, niti šta da kaže ako bi je neko pitao za komentar. A to je, dobro je znala, bilo sasvim izvesno. Soli je kao poznata pevačica uvek bila pod lupom javnosti i bilo je samo pitanje trenutka kad će joj se mediji pojaviti na pragu. Zašto jednostavno nije raskinuo s njom ako već nije bio srećan?

Kad joj je zazvonio mobilni telefon, bezvoljno se okrenula da baci pogled na ekran. Zvala ju je rođaka Dalija. Verovatno je i ona pročitala članak, ali Soli trenutno nije imala volje da objašnjava šta se desilo. Stoga je ignorisala zvonjavu, u nadi da će uskoro prestati. Draga Dalija! Njena hrabra rođaka koja se potpuno sama zaputila u daleki Meksiko kako bi pronašla oca koga nikad nije upoznala. Pomisao na nju joj je izmamila osmeh na usne. Dalija ne samo da je u Meksiku pronašla oca nego i ljubav svog života. Soli je to neizmerno radovalo, uprkos ličnoj krizi kroz koju je prolazila.

Kad se na vratima hotelske sobe začulo kucanje, Soli se trže. „Soli, jesi li budna?“, dopro joj je do ušiju glas Ričarda Kanningema, njenog dugogodišnjeg agenta.

Prevrnula je očima. „Ne, još spavam!“

„Ne glupiraj se. Jesi li videla članak?“

Soli uzdahnu. „Jesam.“

„Mogu li da uđem?“

„Nije baš najbolji trenutak.“ Ustala je iz kreveta i prišla vratima. „Videćemo se za pola sata, pred intervju za *London tudej*, važi?“

„Bilo bi dobro da se unapred dogovorimo šta ćeš reći, a doneo sam i još nekoliko novih zahteva za intervju. Otvori, molim te.“

„Ne sada, Ričarde“, reče Soli odlučnim tonom. „Kasnije ćemo se o svemu dogovoriti, ali u ovom trenutku mi je potrebno da malo budem sama. Nadam se da razumeš.“

Čekajući odgovor, čula ga je kako s druge strane vrata mrmlja sebi u bradu. Ričard je imao običaj da priča sa sobom kad bi ga Soli iznervirala, ali ovog puta je, na svu sreću, odlučio da ništa ne izgovori naglas. Na kraju je samo čula korake koji su se udaljavali kroz hodnik.

Vratila se do kreveta i sela. Ričard je, naravno, bio u pravu. Kler Gatman, novinarka s kojom je imala zakazan intervju, verovatno će biti prva koja će pomenuti Gregovu aferu. Soli čak nije bila sigurna ni da li je devojka sa mutnih slika bila prva s kojom ju je prevario. Zašto im nije oboma učinio uslugu i jednostavno joj sve priznao? To ne bi promenilo činjenicu da je ostavljena, ali se bar ne bi osećala tako bedno. Mogao je bar da ih poštedi neželjene pažnje medija i neprijatnih pitanja.

Ponovo je podigla časopis i zagledala se u par na slikama. Koliko li je ta veza trajala? Ona i Greg su se poslednji put videli pre samo četiri nedelje. Tom prilikom su išli na roštilj-zabavu u kući jednog poznatog režisera. Događaj je bio dovoljno važan da Greg zbog njega prekine snimanje na drugom kraju sveta. Soli te večeri ništa nije primetila. Greg se ponašao sasvim normalno. Bio je šarmantan, ljubazan i pažljiv. Suze su joj same potekle. Da li od besa ili tuge, nije znala. Zgužvala je časopis i bacila ga na pod, a zatim brzo obrisala oči.

Ričard je od nje očekivao da se odredi prema onome što se dogodilo. To će i uraditi! Izaći će pred javnost s jasnom i nedvosmislenom izjavom. Za čoveka koji ju je lagao i varao nema mesta u njenom životu. Greg je očigledno čeznuo za nečim što ona nije mogla da mu pruži. Soli neće biti ničiji otirač. Ako mu

je lepše s devojkom upola mlađom od njega, neće mu stajati na putu. Imao je svoju šansu i nije je iskoristio. Ona je ionako imala dovoljno sopstvenih problema. Već mesecima je osećala kako je guši izveštačeni svet slave kome je posvetila gotovo deceniju života. Nije imala energije da se, povrh svega, bakaće i s nevernim momkom. Bilo je vreme da jasno podvuče crtu. Upravo to će reći u predstojećem intervjuu.

Odlučno je ustala i pošla u kupatilo da se spremi.

Nešto kasnije te večeri Soli je stajala pred deset hiljada posetilaca koncerta i zadovoljno im mahala. Posle tri bise, tokom kojih je još jednom otpevala i svoj trenutni hit *You Know Who I Am*,^{*} bila je potpuno iscrpljena. Masa ju je uzbuđeno pozdravljala, ne dozvoljavajući joj da napusti binu. Jedna žena u trećem redu mahala je velikim transparentom na kome je pisalo: „Dete Cveća, činiš me srećnom“, što je bila aluzija na njen prvi hit *I Make You Happy*.^{**} Mladi par u prvom redu strasno se ljubio, a pored njih je stajala žena sa rukama visoko podignutim u vazduh. Dvoje tinejdžera se zagrlilo i veselo poskakivalo tokom gromoglasnog aplauza.

Soli je sklonila pramen znojave kose s čela i oštro izdahnula. Pogledom punim zahvalnosti posmatrala je publiku, koja je zračila energijom hiljadu vulkana. U tom trenutku obožavaoci iz prvih redova zapevali su njen hit od prethodnog leta. Prvi stihovi pesme *She's Your Friend*^{***} ubrzo su se zaorili iz hiljada grla. Ona se polako okrenula i pogledala ka članovima svog benda: Tomiju za bubnjevima, Frenku na bas-gitari, Miču na klavijaturi i gitaristkinjama Keri i Kolin. Godinama je nastupala s istih petoro muzičara. Savršeno su funkcionisali zajedno i svako je tačno znao šta mu je zadatak. Osim toga, odlično

* Engl.: Znaš ko sam. (Prim. prev.)

** Engl.: Činim te srećnim. (Prim. prev.)

*** Engl.: Ona ti je prijateljica. (Prim. prev.)

su se slagali, što je višemesečne turneje po celom svetu činilo mnogo podnošljivijim.

Ričard se u početku protivio njenoj nameri da angažuje muzičare koji joj se dopadnu i savetovao je da prilikom odabira pre svega uzme u obzir profesionalne faktore. Soli je, međutim, poslušala sopstveni instinkt i provela po nekoliko sati sa svakim kandidatom, razgovarajući o njihovim idejama i planovima, kako bi ustanovila da li između njih postoji prava hemija. Osmoro muzičara nije zadovoljilo njene kriterijume, a preostalih petoro je i sada, mnogo godina kasnije, stajalo s njom na bini. Nije mogla da poželi bolji bend.

Tiho im se zahvalila, a zatim se ponovo okrenula publici, koja je i dalje uglas pevala *She's Your Friend*. Zatvorila je oči i pridružila im se tokom refrena, podižući ruke i mašući u taktu muzike. Pesmi su se postepeno pridružili i muzičari. Soli je uživala u glasovima iz mase i potpuno se prepustila uzavreloj atmosferi. Otvorivši oči, ugledala je ozarena lica onih koji su uspeali da se proguraju do same bine.

Velikodušno je slala poljupce u svim pravcima, ali kada su prisutni zatražili još jedan bis, sa žaljenjem je odmahнула glavom. Već su za više od pola sata prekoračili termin naznačen u ugovoru i nije želela da dodatno zloupotrebljava dobru volju organizatora. „Hvala svima!“, uzviknula je. „Vi ste najbolja publika na svetu! Dabline, videćemo se ponovo!“

Najvatreniji obožavaoci su vrištali i aplaudirali, a ostatak oduševljene mase je uzvikivao, skakao i igrao kao da sutra ne postoji. Soli je dala znak bendu da je nastup konačno završen. Primitivši da je Ričard čeka, klimnula mu je glavom i izašla iz bleštavog zraka reflektora koji ju je cele večeri pratio po bini.

„Obožavaju te“, reče Ričard nasmevano.

Soli je bacila setan pogled ka publici koja nije odlazila, u nadi da će se Dete Cveća predomisli i još jednom izaći na binu. „Da, obožavaju me“, odgovori.

Zašto se onda u tom trenutku osećala bezvredno i beskorisno? U mislima su joj iznenada iskrsele slike Gregovog neverstva. Šta se to s njom dešavalo? Samo nekoliko minuta ranije je pevala, igrala i ponašala se kao da je deset godina mlađa. Za to je, uostalom, bila dobro plaćena. U poslednjih par godina na bankovni račun joj je leglo više novca nego što bi neki građevinski radnik mogao da zaradi za dva života. Ponovo joj je proradio crv sumnje: u sopstvenu karijeru, u sebe kao umetnicu i javnu ličnost.

„Šta te muči?“, upita Ričard pažljivo.

Soli odmahnu glavom. „Ništa. Sve je u redu.“

On se namršti. „Izvini, ali imajući u vidu svinjariju koju je Greg napravio, malo mi je teško da ti poverujem.“

„Greg je prošlost“, odgovori ona oštro, zaputivši se ka svojoj garderobi. Koža joj je gorela ispod šminke.

Ričard ju je pratio. Videlo se da on tu temu još ne smatra zatvorenom.

„I neću večeras više da pričam o njemu“, dodade Soli odlučno.

„Ali trebalo bi, Soli“, dahtao je Ričard. Pozamašno telo sprečavalo ga je da održi korak s mladom ženom.

Na vratima garderobe Soli se okrenula ka svom agentu. „Ričarde, ozbiljna sam. Nije me briga šta ti misliš o ovome. Greg je moja privatna stvar. Što se mene tiče, ta veza je završena.“

Obrisao je znojavo čelo. „Soli, molim te da još jednom razmisliš o svemu. To što si u vezi... izvini... što si *bila* u vezi s poznatim glumcem svakako nije škodilo tvojoj karijeri.“

Soli ga pogleda popreko. „Hoćeš da kažeš da publika dolazi na moje koncerte zato što sam u vezi s varalicom i lažovom?“

Ričard zakoluta očima. „Molim te, ne izvrći moje reči. Naravno da dolaze zbog tebe, zbog tvoje muzike. Ali...“ Činilo se da traži prave reči. „Ali Dete Cveća više nije samo pevačica i muzičarka. Sada si *kompletan paket*. Javnost je zainteresovana za sve aspekte tvog života.“

„Možda je upravo to ono što više ne želim.“ Eto, konačno je to rekla.

Ričardovo lice poprimilo je zbunjen izraz. „Šta time hoćeš da kažeš?“

„Da možda više ne želim da budem... 'kompletan paket'.“

„Soli, ljudi su ludi za tobom. Jedu ti iz ruke i plaćali bi da te čuju čak i da pevaš sadržaj telefonskog imenika. Imala si mnogo sreće.“

„Da, možda...“ Na trenutak je zatvorila oči. „Potreban mi je odmor, Ričarde. Pobrini se da prevoz do hotela bude spreman u narednih petnaest minuta. Strašno sam umorna.“

On klimnu. „U redu, odmah ću to učiniti. I, molim te, razmisli još jednom o svemu. Mnogi umetnici bi bili...“

„Zahvalni na ovakvoj karijeri“, završi Soli rečenicu koju je do tada izgovorio bar hiljadu puta. „Vidimo se uskoro.“

Otvorila je vrata i ušla u garderobu. Umorno je sela na stolicu pred ogromnim ogledalom i zagledala se u svoj odraz. Pronašavši vatu, počela je da uklanja šminke. Kada je nekoliko minuta kasnije ugledala čisto lice u ogledalu, imala je utisak kao da je skinula masku. Tek tada se setila telefona. Obaveštenja na ekranu pokazivala su da je Greg bezbroj puta pokušao da je dobije. Šta je još imao da joj kaže? Samo je zavrtila glavom i uzela češalj u ruku. Telefon je u tom trenutku ponovo zazvonio. Opet Greg. Nekoliko sekundi je oklevala, a zatim ipak prihvati poziv.

„Soli, ja sam. Milion puta sam te zvao...“

„Imala sam nastup“, prekinula ga je odsečno.

„Znam.“ Zvučao je nervozno. „Soli, jesi li... Nisam siguran da li si...“

Nasmejala se. „Šta hoćeš, Greg?“

„Videla si slike?“

„Jesam“, potvrdi ona.

„Soli, moramo da razgovaramo. Ovo uopšte nije ono što misliš“, počeo je oprezno.

Najstariji izgovor na svetu. „Aha“, odgovorila je hladno. „A šta bi to tačno trebalo da mislim?“

„Soli, molim te. To nije... Mi nismo... Mi...“

„Greg, slike obično govore više od hiljadu reči. Učini nam oboma uslugu i ne pogoršavaj situaciju.“

„Ali uopšte nije tako. Ne želim da...“

„Znaš šta, Greg?“ Soli se osmehnula svom liku u ogledalu. „Zaista ne želim da razgovaram s tobom. Hajde da ovde završimo. Zbogom.“ Greg je pokušao da odgovori, ali ona je prekinula vezu. Nije imala više šta da kaže. On više nije bio deo njenog života.

Otvorila je teglicu s kremom i počela da maže lice.

2

Sledećeg jutra ju je iz dubokog sna prenulo kucanje na vratima. Ubrzano je zatrepala, pokušavajući da se seti gde se nalazi. „Ko je?“ Uspravila se u krevetu.

U sledećem trenutku škljocnula je brava i u sobu je ušao visok mladić u uniformi, gurajući kolica s doručkom. Jasno se videlo da mu nije po volji što ga Soli pospano posmatra iz kreveta.

„Izvinite“, reče ona praveći grimasu. „Nisam čula budilnik. Obično ne doručkujem u pidžami.“ Zgrabila je bademantil s naslona stolice i zaogrnila se.

„Bez brige“, odgovori on smirenim glasom, približivši kolica stolu.

Soli je uzela novčanik iz tašne i izvadila iz njega novčanicu. „Za vas.“

Mladićevo lice se ozari. „Hvala najlepše.“

„Ne, hvala vama“, reče Soli, pokazujući ka doručku.

Došavši do vrata, on se još jednom okrenu. „Uzgred, vaš sam veliki obožavalac.“

Soli se osmehnu. „Hvala na cveću. Ulepšali ste mi jutro.“

Mladić joj je pozeleo prijatan dan i zatvorio vrata za sobom.

Soli je prišla izdašnom doručku. Bilo je tu kobasica, prebran- ca, kroasana, tosta, sira, šunke, kajgane i grilovanog paradajza.

Osetila je blagu mučninu. Otkako je pročitala članak o Gregu, potpuno je izgubila apetit. Trebalo je da javi recepciji da joj ne šalju hranu. U normalnim okolnostima prvi dnevni obrok je smatrala veoma važnim, naročito jutro nakon nastupa, i volela je da opušteno doručkuje u samoći hotelske sobe. Danas, međutim, nije bila raspoložena ni za opuštanje ni za hranu. Samo je želela da ide kući. U Kornvol. U Bluming hol.

Iako je čitav niz godina provela putujući po svetu, jednim pravim domom i dalje je smatrala kornvolšku kuću i babin i dedin rasadnik. Tamo je odrasla i tamo su joj živeli roditelji, koji su posle babine i dedine smrti preuzeli vođenje posla. Tamo je živela rođaka Dalija, kao i njihova tetka Nara sa ćerkom Velvičijom. Soli u tom trenutku nije mogla da zamisli mesto gde bi radije bila. Setila se cveća u urednim lejama, koje je sada, u rano leto, cvetalo u bezbroj veličanstvenih boja. Setila se svih onih raznovrsnih mirisa koji su se na tom mestu stapali u autentičan, opojan koktel. Setila se sveprisutnog zujanja insekata, koji su, prikupljajući nektar, užurbano leteli s cveta na cvet.

Utonula je u fotelju i zabacila glavu na naslon. Moraće da kaže porodici da je ponovo ostala sama. Njeni roditelji nisu čitali žutu štampu, a Nara i Dalija su verovatno imale pametnija posla nego da brinu o vestima iz sveta takozvanih bogatih i slavnih. Možda će imati sreće da ništa nisu čuli, pa će moći sama da im saopšti sve što treba da znaju o novonastaloj situaciji.

Ponovo se začulo kucanje i Soli ustade. „Da?“

„Ja sam“, oglasio se Ričard iz hodnika.

Otvorila je vrata, puštajući ga da uđe.

„Šta se to s tobom dešava?“ Gledao ju je zbunjeno. Soli koju je on poznavao uvek je bila pristojno obučena, očesljana i našminkana.

„Uspavala sam se“, objasni ona uz grimasu, pokazujući ka kolicima s hranom. „Jesi li doručkovao?“

On odmahnu glavom.

„Posluži se, ja nisam gladna.“ Sipala je sebi kafu. „Nažalost, imam samo jednu šolju.“

Ričard odmahnu rukom i priđe stolu. „Nema problema. Ionako sam već popio dve kafe.“ Bez ustezanja je uzeo parče tosta, prekrivajući ga debelim slojem šunke i sira. „Trebalo bi nešto da pojedeš. Sinoćni nastup je bio dug i naporan.“

Soli nije odgovorila. Samo je stajala pred prozorom i zurila u maglu koja se kovitlala ulicom ispred hotela.

„Kakvo grozno vreme“, primeti Ričard.

„Očekivano za ovo doba godine“, reče Soli.

„Leto za mene podrazumeva sunce i plavo nebo“, odgovori on mljackajući.

„Ne i u Dublinu.“

I u njenom rodnom Kornvolu, prema kome je sunce bilo daleko darežljivije nego prema ostalim delovima Britanskih ostrva, kiša i magla su u junu bile sasvim uobičajena pojava. Soli nisu smetale vremenske prilike. Uvek je bila prilagodljiva, a u ovom slučaju ionako ništa nije mogla da uradi.

„Kad smo već kod ružnog vremena“, nastavio je Ričard sažvakavši tost, „juče mi je sa Islanda stigla jedna prilično hitna ponuda. U Rejkjaviku se za nekoliko nedelja održava veliki muzički festival, a jedna od glavnih zvezda je otkazala zbog bolesti. Zvali su te i prošle godine, ali tada nisi htela da ideš.“

Soli je ravnodušno slegla ramenima. Otac joj je bio poreklom sa Islanda, ali ju je od početka karijere ubeđivao da ta ostrvska zemlja nije vredna njene pažnje. Vreme je bilo nepredvidivo, lokacija izolovana od ostatka sveta, ljudi isuviše ekscentrični, a broj ljubitelja muzike nedovoljan za zvezdu njenog formata. Premali, pretesan, prehladan – Island nije bio zemlja koja bi joj se dopala. Činilo se da njenom ocu domovina nije preterano nedostajala, budući da se nije tamo vraćao otkako se oženio njenom majkom.

„Gaža je isplativa, Soli“, nastavio je Ričard. „Zapravo, *vrlo isplativa*. Molim te da pažljivo razmisliš. Juče ti je bio poslednji

koncert, a pregovori o narednim nastupima još su u toku. Ovaj islandski intermeco bi nam se odlično uklopio u raspored. A mogla bi i da privučesh novu publiku.“

Soli uzdahnu. „Ričarde, očajnički mi je potreban odmor u Bluming holu dok Dete Cveća ne nastupa.“ Napravila je pauzu. „Ne želim da idem na Island, kapiraš?“

„Dobro, Rejkjavik baš i nije centar sveta“, reče Ričard. „Na celom ostrvu nema više od pola miliona ljudi. Sredina je uglavnom ruralna. Slično Kornvolu.“

Okrenula se i prekorno ga pogledala. „Ali Island *nije* Kornvol.“ Podbočila je ruku na kuk. „Zar ne vidiš da sam potpuno iznurena?“

„Koncert je tek za nekoliko nedelja. Mogla bi pre toga malo da se opustiš.“ Činilo se da ne želi da ukapira. „Zaista te žele. Bar pogledaj ponudu.“

„Ne znam.“ Soli sede na krevet.

„Soli, molim te. Ovo je sjajna prilika. Biće fantastično. Islandani su poznati po odličnim muzičkim festivalima. Družila bi se sa drugim muzičarima, upoznala nove nade, mogla bi...“

„Dobro de“, prekide ga ona, prevrćući očima. „Do kada moram da odlučim?“

Zadovoljno je klimnuo glavom. „Siguran sam da bi ti dali dva-tri dana. Ali što pre...“

„Znam“, upala mu je u reč. „A sad bih htela da se spakujem.“ Ričard ustade. „Onda ćemo se videti dole, u redu?“

Soli klimnu.

Dok je ulazila u kupatilo, zazvonio joj je telefon. Bila je to Dalija.

„Dobro jutro, rođako draga“, pozdravi je Soli veselo. Pomisao na odlazak kući joj je osetno popravila raspoloženje.

„Dobro jutro, Soli. Kako je prošao koncert?“

„Prošao je odlično. Baš sam uživala“, odgovori ona iskreno.

„Lepo. Kad stižeš?“, upita Dalija.

Soli se nasmeja. „Nedostajem li vam?“

„Uvek! Znaš to, draga!“

„Uskoro krećemo. Treba samo da se istuširam i spakujem. Baš se radujem“, reče Soli.

„I mi. Velvičija jedva čeka da te vidi. Već uzbuđeno trčkara po kući.“

„Nemaš pojma koliko mi nedostaje Bluming hol.“

„Onda bolje požuri. Uzgred, našli smo tvoj portret u skladištu.“

„Portret?“, upita Soli zbunjeno.

„Da, portret u ulju, da budem preciznija. Nosiš neku staromodnu haljinu sa visokom kragom. Verovatno je u pitanju maskenbalski kostim“, dodade njena rođaka.

„Nikad me niko nije portretisao u ulju“, reče Soli još zbunjeno. „Ne bih to zaboravila.“

„Ali našli smo sliku u skladištu... Verovatno ju je baka tamo sklonila.“

„Baka?“ Soli tek sad ništa nije bilo jasno. „Zašto bi baka imala moj uljani portret?“

„Ne znam. Nara i ja smo se isto to pitale, ali nemoguće je da devojka na slici nisi ti. Pokazaćemo ti je kad stigneš.“

„Važi, jedva čekam.“

Završile su razgovor i Soli konačno uđe u kupatilo.